

[Poul H. Møller]

partier, som ville medvirke til de ubehagelige indgreb, som var en bydende nødvendighed for vort land, og samtidig kunne det ikke komme bag på regeringen, at disse fondsforslag ikke havde nogen jordisk chance for at blive vedtaget her i tinget, men at der tværtimod stod et solidt, ja, et massivt flertal imod dem. Synd, ja meningsløst, at noget sådant skulle få lov at ødelægge eller forsinke tingets arbejde med at sanere dansk økonomi.

Nu, da dette ØD-forslag har måttet trækkes, skal der på ny betales en pris herfor. Vi har fået et svækket, ja, et forkølet, et udvandet forslag, hvis konsekvens man nok kan have grund til at ængstes for. Man behøver ikke være nationaløkonom eller vismand for at forudse, hvad der sker efter 1. januar 1980, når lønglidningen påbegyndes. De fleste vil nok være klar over, at der kun vil gå nogle få måneder, før nye alvorlige indgreb må til fra regeringsmagtens side, og lønmodtagerne skal nok vide i den mellemliggende tid at gøre sig til gode for at sikre sig inden den tid. Man må forudse en eksplosionsagtig lønhamstring med det usvigelig sikre resultat, at vor konkurrenceevne over for udlandet bliver yderligere svækket, og at vore eksporterhverv får endnu sværere betingelser at arbejde under med deraf flydende større arbejdsledelse. Alt dette er jo direkte imod hensigten med denne helhedsløsning.

Det er denne onde cirkel, vi stadig ikke kan frigøre os for. Ulykkeligt er det for os alle, for landet og også for dem, der tror, at de nu straks til nytår henter sig en god økonomisk gevinst, for en sådan skal hurtigt blive spist op af nye skatter, nye afgifter, momsforhøjelser, og hvilken modgift der nu bliver nødvendig inden mange måneder.

Er nu dette et for mørkt billede, jeg har tegnet af vort lands fremtid? Det tror jeg ikke. Hr. Heinesens ord om vor kurs mod afgrunden er stadig lige aktuelle. For denne tynde kop te, der her serveres, vil ikke formå at ændre skudens retning, højst måske nedsætte farten med en enkel knob eller to.

Kristeligt folkeparti har hele tiden sagt, at vi som et ansvarligt parti ønsker at medvirke til en bedring af vort lands økonomi og beskæftigelse, og dette står vi stadig ved. Men af de af mig her nævnte grunde kan vi ikke i dag stemme for de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag, som jo i den grad svækker det oprindelige lovforslag. Ej heller

kan vi støtte de øvrige ændringsforslag med undtagelse af ændringsforslag nr. 8, stillet af venstre og konservative, vedrørende sanktioner ved overtrædelse af loven. Men dette ændringsforslag får naturligvis ingen mening, hvis arbejdsministerens ændringsforslag vedtages her i dag.

Vi vil i kristeligt folkeparti nøje overveje vor stilling til det endelige lovforslag og gøre den bekendt ved tredje behandling.

Mølgaard (DR):

De indgreb, regeringen først lagde op til, foreslås nu igennem en række ændringsforslag – primært fra regeringen selv med en vis tilslutning andetsteds fra – mildnet noget. Disse ændringsforslag, ja, alle mildningsforslagene, kan retsforbundet støtte. Vi må derimod afvise de konservative partiers forsøg på at etablere bødssystemer. Det røber en kolossal ringe forståelse for vort politis, ja, hele retsapparatus i forvejen voldsomme arbejdspress. Mottoet: »Mere politi på gaden« svinder væk som dug for solen til fordel for et nyt borgerligt slagord: »Politik på arbejdspladserne«. Ja men hvad er det dog for en topmål korporativ indstilling, der ligger bag? Retsforbundet afviser at støtte sådanne tendenser.

Jeg skal ikke tilbageholde en betydelig skuffelse over indstillingen, ikke mindst hos SF og VS, over for retsforbundets forslag om at give arbejdspladserne så megen råderet over egne anliggender som overhovedet muligt i den situation, vi står i. Vi har et lovindgreb gældende og et forslag til et endnu skarpere lovindgreb lagt på bordet her, hvor retsforbundet siger: lad arbejdspladserne tage stilling, lad urafstemningsinstitutionerne eller de kompetente forsamlinger – de, der har bemyndigelsen til at indgå overenskomster – tage stilling til det, der her er tale om. Siger de ja fra begge sider, er det godt, så lad det træde i kraft, så har det dog en legitimitet i kraft af, at det er prøvet af dem, der har en kompetence til at beslutte på disse områder. Afvises det fra den side, skal man holde fingrene væk og lade være med at foretage disse indgreb.

Jeg forstår, at man fra SFs og fra venstre-socialisternes side er ængstelige for, at arbejdspladserne måske skulle gå hen og sige ja til dette, og af den grund afviser man tan-